

klager, men hvor jeg bare må konstatere, at Folketinget har vedtaget en lovgivning, der giver Valgretsnavnet kompetencen til at fastlægge den praksis, uden at jeg i øvrigt har nogen mulighed for at diktere det.

Det har jo indgået som et særligt undersøgelsesemne i udvalget her at se på, om den praksisrestriktion kunne ophæves igen, altså om man kunne komme tilbage til de 12, eller man kunne komme videre i det spor. Det må vi konstatere ikke er tilfældet.

I forhold til det historiske er der altså en reduktion, der er anslået til 100 personer, fra de 12 til 8 år. Det skal så sættes op over for, at den nye regel med 2 år, hvis man agter at vende tilbage, alt andet lige betyder, at ca. 1.000 danskere får tillagt valget.

Så synes jeg også, det for fuldstændighedens skyld skal nævnes, at der jo er lagt op til en række administrative lettelser, som forhåbentlig og formentlig vil øge tilbøjeligheden til, at mennesker, der har mulighed for at få opretholdt deres valget i forbindelse med udrejse, rent faktisk også søger om det, ligesom vi har afkortet den frist, inden for hvilken man skal tilmelde sig op til et valg, hvilket alt andet lige også er en administrativ lettelse, som formentlig og forhåbentlig også vil føre til, at flere af dem, der allerede har retten, rent faktisk også gør brug af den.

Så samlet set er der tale om et forslag her, som ikke indfrier hele regeringens ønskeseddel, slet ikke, men som trækker i den rigtige retning, og derfor er det også med stor glæde, jeg kan notere mig, at det vil være – sådan har jeg lyttet mig frem til det – et enigt Folketing, der kan støtte op omkring forslaget.

Så kan man sige, at så lover det i øvrigt godt for den situation, der måtte opstå ad åre, hvor en grundlovsrevision kommer på den realpolitiske aktuelle dagsorden, for så har det samme meget brede flertal jo bekræftet hinanden i, at her er der så et vægtigt tema, man ved den lejlighed skal sørge for at få vejret med ind i debatten.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er jo rigtigt, som ministeren siger, at alle er glade for det her forslag, fordi det trods alt er en udvidelse i de første 2 år, men man nævner, at udvalget fik til opgave at spørge, hvor langt man kan gå, og så svarer udvalget, at man allerede er gået for langt. Det er faktisk det, der fremgår af betænkningen og af lovforslagets be-

mærkninger, at man allerede i den nuværende praksis har bevæget sig alt for langt ud med at give dispensationer til grupper, som man ikke kan fortolke som havende bopæl i riget, som de skal have ifølge grundloven.

Så mit spørgsmål er sådan lidt spekulativt, jeg forlanger ikke et konkret svar, men ministeren er jo en tænksom mand, så derfor vil jeg gerne spørge: Kan man ikke godt forestille sig, at Valgretsnavnet, som vil give disse dispensationer til folk, der gerne vil bevare deres valget, i løbet af ret kort tid tager pejling af den betænkning, der er kommet nu, og siger, at nu må vi også hellere indskrænke fortolkningerne i det, vi nu har gjort i 20 år for dem, der er udsendt af danske virksomheder, og dem, der er på uddannelsesophold, og dem, der er på helbredsophold, fordi udvalget, som blev sat til at lave det forberedende arbejde her, allerede har sagt, at vi er gået for langt?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det mener jeg sådan set ikke man kan finde støtte for i betænkningen. Så vil jeg i øvrigt også gerne sige, at når det bliver sagt, at udvalget signalerer, at man er gået for langt, så er det jo noget, der kan diskuteres, al den stund der jo faktisk har fundet en praksisændring sted i Valgbarhedsnavnet, før den her betænkning blev afgivet.

I forhold til problematikken om de 8 eller 12 år bekræfter udvalget jo her blot – i gåseøjne – at den praksisændring, der har fundet sted i Valgretsnavnet, også efter udvalgets opfattelse er det, der er bedst muligt i overensstemmelse med grundloven.

Så det korte af det lange er, at vi har haft en betydelig politisk ambition, og jeg er meget tilfreds med, at den deles af et enigt Folketing. Tøjet strammer lidt over skuldrene. Det er en realitet, der følger af grundloven.

Jeg bliver også nødt til her at sige – det glemte jeg i mit første svar til hr. Poul Nødgaard – at rent faktisk ville det vel være sådan, at hvis regeringen havde valgt at se stort på den her betænkning og havde fremsat et lovforslag, der ikke var i overensstemmelse med dens konklusioner, så tror jeg, hr. Poul Nødgaard i sin egen skab af præsidiemedlem ville drage omsorg for at bede Folketinget om at afvise at behandle den sag.